Sameiginleg yfirlýsing miðstjórna Einingarsamtaka kommúnista (marx-lenínista) og Kommúnistasamtakanna (marxista-lenínista).

I.

Síðan endurskoðunarsinnaklíka Krúsjeffs hrifsaði völdin í Sovétríkjunum og braut á bak áftur sósíalismann þar, hefur heimsástandið gerbreyst.

Við hlið hnignandi heimsvaldastefnu Bandaríkjanna hefur nýtt heimsveldi myndast. Það seilist nú eftir heimsyfirráðum. Nýja risaveldið er ungt að árum og gráðugt - það kúgar þjóðir A-Evrópu og heldur fjölmörgum löndum þriðja heimsins í arðránsklóm sínum. Í hvert sinn sem bandarískir heimsvaldasinnar hopa á hæli, reyna Sovétríkin að efla ítök sín eða yfirráð, undir yfirskini "sósíalisma".

Sovétríkin eru nú ríki sósíalheimsvaldastefnu og fasisma. En jafnhliða framvexti sovésku heimsvaldastefnunnar og hnignun þeirrar bandarísku, hefur þjóðfrelsis-og byltingarbaráttu alþýðunnar vaxið fiskur um hrygg, enda skapar upplausn og glundroði heimsvaldastefnunnar henni hagkvæmt ástand. Byltingin er höfuðhreyfingin í heiminum nú á tímum. Spjótsodda hennar er fyrst og fremst að finna í löndum þriðja heimsins.

Samkeppni risaveldanna-Sovétríkjanna og Bandaríkjanna- hefur leitt til mikillar styrjaldarhættu. Sovétríkin eru í sókn og stafar því nú meiri hætta af þeim. En milli risaveldanna ríkir ekki aðeins barátta og vígbúnaðarkapphlaup, heldur einnig samvinna gegn alþýðu heimsins og baráttu hennar. Hún er hins vegar tímabundin og víkjandi fyrir baráttu risaveldanna innbyrðis.

Andstæður í heiminum eru afar miklar. Bæði eru ósættanlegar andstæður milli kúgaðra og kúgaranna í sérhverju landi og eins milli sósíalísku ríkjanna og kúgaðra þjóða annars vegar og allrar heimsvaldastefnu hins vegar. Tilvist slíkra andstæðna og þróun þeirra mun óhjákvæmilega leiða til byltingar. Mikil hætta er á styrjöld. Hið eina sem getur komið í veg fyrir hana er byltingarbarátta verkalýðsins og alþýðunnar. Verði styrjöld mun hún leiða til byltingar.

II.

Efnaleg og stjórnmálaleg kreppa dýpkar nú óðum á Íslandi. Í kjölfar hennar harðnar stéttabaráttan. Samtímis verða árásir heimsvaldastefnunnar og risaveldanna á sjálfsákvörðunarrétt og sjálfræði Íslands æ harkalegri.

Á Íslandi er auðvaldsþjóðfélagið löngu komið á síðasta skeið sitt - skeið ríkiseinokunarauðvalds og heimsvaldastefnu. Einokunarauðvaldið herðir sem óðast undirokunina og reynir með öllum ráðum að velta byrðum kreppunnar yfir á vinnandi fólk. Lífskjör eru stórlega skert, en borgaralegu flokkarnir, að Alþýðubandalaginu meðtöldu eru sem ávallt fyrr allsendis ófærir um að vekja, efla og leiða baráttu verkalýðs og vinnandi alþýðu. Enginn flokkanna ver heldur fjöldann fyrir ásælni hins erlenda auðvalds - þeir efla allir ríkisvald auðvaldsins og arðránskerfið. Einokunarauðvaldið nær að svíkja hagsmuni alþýðunnar fyrir sinn hámarksgróða og það selur sjálfsákvörðunarréttinn hvert sinn sem hagur þess krefst. Þetta á við um aðildina að NATO, landhelgismálið og framkomu íslenskra fulltrúa á alþjóðavettvangi.

Í skjóli einokunar og borgaraflokkanna spretta upp mismunandi "róttækar" endurskoðunarstefnur til hægri og "vinstri" eða þá ómengaður fasismi. Þetta spannar allt frá nasistaáróðri blaðsins "Staðreyndir" til trotskisma og róttæks orðagjálfurs Fylkingarinnar.

III.

Ofangreind þróun, innan- og utanlands, er hröð. Eina svar verkalýðsins og vinnandi alþýðu við henni er sameining fjöldans á grundvelli stéttabaráttu gegn einokunarauðvaldinu, öðrum atvinnurekendum ríkinu og hvres kyns afturhaldi, innlendu sem erlendu.

Verkalýðsstéttin er eina forystuaflið sem leitt getur íslenska alþýðu út úr ógöngum auðvaldsskipulagsins og tryggt henni farsæla framtíð og sjálfsákvörðun í sósíalískri byltingu og við uppbyggingu sósíalismans. En forysta verkalýðsins er nú í höndum endurskoðunarsinna og stéttasamvinnumanna. Hún hefur fyrir löngu svikið lífshagsmuni stéttarinnar og gengið á mála hjá burgeisumum. Sú staðreynd, að Alþýðubandalagið þjónar beint eða óbeint hag ríkjandi stéttar og að flokkurinn hefur gert þingræðisbaráttuna að aðalatriði en kastað fjöldabaráttunni fyrir róða, merkir einfaldlega að nýs forystuafls er þörf. Slíkt forystuafl framsækinna afla er marx-leníniskur kommúnistaflokkur. Flokkurinn berst gegn endurskoðunarstefnunni, sameinar íslenska marx-lenínista og berst með fjöldanum og fyrir fjöldann.

Með þetta fyrir augum hafa EIK (m-l) og KSML hafið skipulegar umræður samtaka á milli og samvinnu í afmörkuðum baráttumálum. Milli samtakanna eru andstæður, bæði í meiri- og minniháttar atriðum en nokkru hefur þó skilað áleiðis síðustu mánuði. En opinskáar viðræður og samvinna á grundvelli jafnréttis og marx-lenínisma er eina færa leiðin til að yfirvinna andstæðurnar.

Íslenskir marx-lenínistar geta ekki haft neina aðra hagsmuni en verkalýðsstéttin. Hagsmunir hennar eru ótvírætt eining kommúnista og smíði kommúnistaflokks.

Stofnun og uppbygging kommúnistaflokks er mikilvægasta verkefni marx-lenínista nú í dag.

Miðstjórnir EIK (m-l) og KSML lýsa yfir vilja samtaka sinna til raunverulegrar sameiningar marx-lenínista og skora á allt baráttufúst fólk að efla þá viðleitni sem nú er ljós.

Reykjavík, í marsmánuði 1976,

Ari T. Guðmundsson (sign)
formaður EIK (m-l)

Gunnar Andrésson (sign)
formaður KSML